

Învierea – Hristos este cel dintâi rod

„Dar acum, Hristos a înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit.”

1 Corinteni 15.20:

Realitatea învierii lui Hristos este foarte bine dovedită. Era necesar ca ea să fie clarificată, deoarece învierea este baza credinței noastre sfinte. Este mângâietor să ne gândim că așa este; căci în felul acesta temelia noastră este foarte sigură. Domnul nostru a avut grijă ca după învierea Sa să Se arate aceluia care, deoarece ei L-au cunoscut înainte de moartea Sa, erau în stare să fie garantul pentru identitatea Persoanei Sale. Dacă S-ar fi arătat numai străinilor, care înainte nu L-au cunoscut, aceștia ar fi putut spune că au văzut un om, dar ei nu ar fi putut mărturisi că El este Acela care a fost înmormântat. Dar pentru că El S-a arătat oamenilor, precum era Toma, și le-a poruncit să-și pună degetele în cicatricile provocate de cuie, și mâna în coasta Sa, El a dat oamenilor dovezi depline despre învierea Sa și a primit de la martorii cei mai competenți mărturia sigură că nu a fost făcută nici o înșelăciune. „Pipăiți-Mă și vedeți, Eu Însumi sunt”, era o exprimare a identității, care era cu atât mai logică, cu cât El a adresat-o bărbaților care L-au cunoscut cel mai bine pe toată perioada activității Lui. Martorii erau bărbați care nu aveau nimic de câștigat prin mărturia lor, dar aveau de pierdut totul. Erau bărbați neînvățați, care nu erau capabili să inventeze o înșelăciune sau s-o propage, și mărturia lor a fost confirmată așa de clar prin aceea că trupul mort al lui Hristos nu mai era în mormânt, așa că era necesar să se inventeze o istorisire imposibilă, pentru a explica dispariția Lui. Martorii oculari erau tocmai bărbații potriviți, așa cum prudența înțeleaptă i-ar alege acum, dacă noi am transmite un astfel de eveniment credinței și istoriei viitoare.

Domnul nostru, pentru a înlătura orice îndoială cu privire la această chestiune, a avut grijă să Se arate de mai multe ori și în societăți numeroase. Apostolul nostru ne redă o enumerare a acestor arătări, despre care el a auzit: „Și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. Apoi S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți trăiesc până acum, iar unii au și adormit. După aceea S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. Și, la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie.” (1 Corinteni 15.5-8). Relatăriile evangheliștilor ne fac să credem că Hristos nu S-a arătat mai puțin de douăsprezece ori ucenicilor Săi; căci unele din aceste cazuri, pe care apostolul le redă sub o denumire, pot include două sau trei arătări, ca de exemplu „după aceea celor doisprezece” se poate referi la două arătări la apostoli; căci așa cum vă amintiți, El li S-a arătat când Toma nu era prezent, și după aceea când și Toma era prezent.

Mărturia despre învierea lui Hristos este așa de clară că atunci când Gilbert West – un necredincios renumit – a ales tema aceasta ca punct de atac și s-a așezat să verifice dovezile și să cerceteze toată chestiunea, el, cu toate prejudecățile lui, a devenit așa de uimit de mulțimea dovezilor referitoare la adevărul acestei realități, că s-a convertit și a lăsat generațiilor viitoare un studiu cu titlul: „Remarci despre învierea lui Hristos”. La început a pus anumite reguli pentru certificatele doveditoare și a trecut la lucru, ca și cum ar fi un avocat care verifică argumentele și contraargumentele într-un proces; și învățătura de bază a credinței noastre i-a devenit așa de clară că a renunțat la necredința lui și a devenit un mărturisitor al credinței.

Nu remarcați voi că foarte multe evenimente de cea mai mare importanță, care sunt relatate în istorie și în general sunt crezute, nici măcar zece procente în ceea ce privește natura lucrurilor

nu sunt confirmate de martori așa cum este învierea lui Hristos? Semnarea contractelor renumite, care se referă la binele popoarelor – nașterea prinților – notele miniștrilor de cabinet – planurile conspiratorilor – faptele asasinilor. Evenimentele acestea și altele asemănătoare au fost făcute puncte cruciale în istorie, niciodată nu au fost puse la îndoială ca realități, cu toate că erau puțini de față cei care le-au confirmat. Dacă realitatea învierii lui Hristos se vrea tăgăduită, atunci s-a terminat cu toată mărturia, și noi am spus cu chibzuire ceea ce David a spus în pripă: „Toți oamenii sunt mincinoși”; și începând din această zi fiecare om trebuie să pună la îndoială cuvântul aproapelui lui, că el niciodată nu crede ceea ce el însuși nu a văzut; pasul următor va fi că va pune la îndoială mărturia proprie; în ce nebunie se vor prăbuși atunci oamenii nu vreau să îndrăznesc să spun dinainte. Noi credem că realitatea cea mai bine confirmată în toată istoria mondială este învierea lui Hristos. Îndoiala istorică în existența lui Napoleon Bonaparte sau omorârea lui Iulius Cezar sau cucerirea Normandiei sunt la fel de raționale ca îndoiala cu privire la învierea Domnului Isus. Niciunul din aceste evenimente nu are astfel de martori ca cei care mărturisesc despre Domnul. Martori, care evident erau sinceri, deoarece ei au suferit pentru mărturia lor, și cei mai mulți dintre ei au murit de o moarte rușinoasă și dureroasă din cauza credinței lor. Noi avem o mărturie mai mare și mai bună decât orice altă mărturie din istoria sfântă sau profană. O! cât de mult ar trebui să ne bucurăm, noi, care legăm mântuirea noastră în totalitate de Hristos, că peste orice îndoială s-a constatat că „Hristos a înviat dintre morți”.

Dar voi ați putea întreba chiar de la început: „Cum se face că învierea lui Hristos are o importanță așa de mare?” Pe ea, am spus, se bazează întreg creștinismul; căci: „dacă Hristos nu a înviat, atunci, în adevăr, zadarnică este și predicarea noastră și zadarnică și credința voastră. ... voi sunteți încă în păcatele voastre.” (I Corinteni 15.14,17) Dumnezeuirea lui Hristos Își are dovada cea mai sigură în învierea Lui, căci apostolul spune în Romani 1.4: Hristos a fost „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea Lui dintre morți.”

Nu ar fi fără rațiune să pui la îndoială Dumnezeuirea Lui dacă El nu ar fi înviat. În afară de aceasta domnia lui Hristos depinde de învierea Sa, căci Scriptura spune: „Pentru că Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii” (Romani 14.9). Și îndreptățirea noastră, această binecuvântare prețioasă a legământului, depinde de învierea lui Hristos. El „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.25).

Nu, mai mult chiar, și nașterea noastră din nou depinde de învierea Sa, căci Petru, care vorbește prin Duhul Sfânt, exclamă: „Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți.” (I Petru 1.3) Și desigur învierea noastră viitoare se bazează pe ea; căci „dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi” (Romani 8.11). Dacă Hristos nu a înviat, atunci nici noi nu vom învia; dar dacă El a înviat, cei care dorm în Hristos nu au murit, ci ei în carnea lor vor vedea pe Dumnezeu.

Nu ar fi greu să se continue această enumerare. Chestiunea este că firul de argint al învierii străbate toate binecuvântările începând de la nașterea din nou și până în gloria veșnică și le leagă pe toate.

Este momentul să mergem mai departe și să pătrundem mai adânc în text. „Dar acum, Hristos a înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit.”

Permiteți-mi să vă îndrept atenția mai întâi asupra imaginilor care ne sunt date aici despre moartea sfinților. După aceea vrem să studiem relația care există între învierea lui Hristos și învierea sfinților; și înainte de a părăsi subiectul vom medita la unele lucruri practice care rezultă din învățătura de față.

I.

Deci textul oferă mai întâi o imagine a morții, care este normală în Scriptură, dar care nu este suficient luată în considerare de noi. Textul oferă două imagini despre moarte. Moartea este comparată aici cu un somn: „Cel dintâi rod al celor care au adormit”, dar în afară de aceasta veți vedea că ea este asemănată și cu un semănat; căci Hristos este prezentat aici ca Cel dintâi rod. Deci, dacă este recoltă, trebuie să fi fost și semănat. Dacă învierea lui Hristos este Întâiul rod, atunci învierea celor aleși trebuie privită ca o recoltă, și moartea este prezentată simbolic ca semănat.

1. Deci mai întâi avem înaintea noastră imaginea, folosită așa de des în Scriptură, despre moarte ca somn. Noi nu trebuie să facem greșeala imaginându-ne că sufletul doarme. Această erezie a fost odinioară acceptată de un număr mare de persoane; ea este demult respinsă ca fiind incompatibilă cu religia normală și descoperită. Sufletul nu este supus nici unei curățiri prin focul purgatorului și niciunui somn pregătitor în limbusul părinților [n.tr.: *Limbus patrum*: în teologia catolică înseamnă un loc în care se află sufletele, care nu din vină proprie sunt sau au fost excluse din cer și de la privirea veșnică a lui Dumnezeu]; fără îndoială este ceea ce Hristos spune fiecărui sfânt care moare: „Astăzi vei fi cu mine în Paradis”. Ei adorm în Hristos, dar sufletul lor nu doarme; ei sunt înaintea tronului lui Dumnezeu, Îl preamăresc zi și noapte în Templul Lui – Îi cântă Aleluia Celui care i-a spălat de păcatele lor prin sângele Lui.[n. tr.: Spurgeon face aici aluzie la Apocalipsa 5] Trupul este cel care doarme într-un pat singuratic de pământ, acoperit cu iarbă, cu o pernă din pământ umed.

Dar ce este acest somn? Noi toți știm că prima imagine legată cu somnul este aceea a odihnei; fără îndoială acesta este tocmai gândul pe care Duhul a vrut să ni-l facă cunoscut. Ochii celui care doarme nu mai suferă din cauza luminii orbitoare sau a râului de lacrimi; urechile lui nu mai sunt chinuite de gălăgia certurilor sau de murmurul suferințelor; mâna lui nu mai este slăbită prin eforturile îndelungate și oboseala dureroasă; picioarele lui nu mai sunt rănite prin mersul încoace și încolo pe drumuri aspre; acolo este odihnă pentru capul îndurerat, pentru mușchi suprasolicitați, pentru nervii surescitați, pentru mădularele adormite, plămânii gâfâitori și inimile împovărate au liniștea dulce a celui care doarme. Pe patul acela, oricât de dur ar fi, lucrătorul scutură oboseala lui, negustorul îngrijorările lui, gânditorul greutatea lui și cel care suferă durerile lui. Somnul face fiecare noapte să fie un sabat pentru ziuă. Somnul închide ușa sufletului și pentru un moment lasă să aștepte tot ce vrea să pătrundă, pentru ca viața împăratească să poată intra în acea grădină de vară a odihnei. Prin somn omul este eliberat de sudoarea feței lui, și spinii și pălămida încetează să sfâșie carnea lui.

Așa este cu trupul, în timp ce el doarme în mormânt. Cei oboșiți se odihnesc; robul este la fel de liniștit ca și stăpânul lui. Sclavul la galere nu mai vâslește, arapul uită biciușca. Lucrătorul nu se mai reazemă pe cazmaua lui, gânditorul nu mai sprijină capul gânditor. Roata nu se mai învârte, suveica țesătorului nu mai este în mișcare, mâna, care răsucea și degetele, care conduceau firul sunt de asemenea liniștite. Trupul și toate mădulele lui constată că mormântul este un pat suficient de lung și de lat. Sicriul exclude tot ce deranjează, orice lucru sau efort. Credinciosul ostenit doarme liniștit, ca un copil obosit de jocul lui, când închide ochii și ațipește la pieptul mamei lui. O! fericiți sunt aceia care „adorm în Domnul, ei se odihnesc de lucrul lor și faptele lor îi urmează.”

Noi nu vrem să evităm lucrul greu, căci cu toate că în sine însuși el este un blestem, totuși el este, dacă este sfințit, o binecuvântare; dar să lucrezi de dragul de a lucra nu vom alege, și când lucrarea lui Dumnezeu a fost făcută, noi suntem bucuroși să ne gândim că și lucrarea noastră a fost făcută. Domnul măreț al recoltei va lăsa pe robii Lui să se odihnească, când ziua noastră s-a împlinit, pe paturile cele mai bune, căci bulgării din vale îi sunt dulci (Iov 21.33). Odihna lor niciodată nu va fi întreruptă, până când El îi va trezi, ca să le dea plata deplină.

În afară de aceasta noi privim somnul ca timp al uitării, dar și în aceasta el simbolizează moartea. „Amintirea lor și dragostea lor s-au pierdut”, ei „nu cunosc și nu sunt cunoscuți”. Fiii lor vin să-i onoreze, și ei nu știu; sămânța lor degenerază, dar nu le produce nici un necaz. Lăsați armatele să mășăluiască peste mormintele lor – cadența pașilor lor nu-i va deranja mai mult decât târâtul unui vierme; lăsați bolta cerului să strălucească de fulgerele lui Dumnezeu, lăsați pământul să se cutremure la glasul înfiorător al tunetului, lăsați cedri să se sfărâme, stâncile să se spargă, lăsați marea să se dezlănțuie și tot ce este în ea; acolo, sub movilele verzi ei dormitează așa de pașnic ca și cum ar fi o seară blândă în care numai zumzăitul unei albine sau zborul unei muște sunt singurele care se lasă auzite.

Neamurile se pot gândi la morții lor, dar ei nu se gândesc la ele. Ei au uitat bucuria și suferința, pacea și lupta, înfrângerea și biruința timpului. Sufletul nu uită nimic, și noi nu avem nici un motiv să credem că morții nu știu ce se petrece pe pământ. Noi avem mult mai multe dovezi că ei „cunosc, așa cum și ei sunt cunoscuți”, că ei au încă părtășie cu biserica vie de pe pământ, și că biserica triumfătoare nu este despărțită de biserica luptătoare, în ceea ce privește cunoașterea; dar în ceea ce privește trupurile lor, ce cunosc ele? Ce înțelege organismul omenesc acum? Luați craniul; vedeți dacă este vreo amintire în el. Priviți la locul unde a fost inima cândva, și vedeți dacă mai este vreo urmă de sentimente. Încercați să descoperiți câțiva cărbuni aprinși sub grămada de cenușă, o inimă care tremură de bucurie, sau un ochi care este umed de durere.

Încă un lucru: somnul are scopul și țelul lui. Noi nu închidem ochii fără vreo intenție și nu îi deschidem fără câștig. Vechiul cazan al lui Medea își are importanța lui deplină în somn. În tradițiile vechi citim că Medea, vrăjitoarea, arunca mădulele oamenilor bătrâni în cazanul ei, pentru ca ele să iese tinere din el. Somnul face aceasta în felul lui.

Noi suntem deseori destul de bătrâni după ceasuri de meditare și de lucru, dar dormim și ne trezim înviorați, ca și cum am începe o viață nouă. Soarele începe o zi nouă, atunci când se ridică din marea de la răsărit; și noi începem o viață nouă cu putere înnoită, când ne ridicăm din patul odihnei liniștite. „Fortificare dulce a celor obosiți, somn ca balsamul”.

La fel este efectul vizitei pe care trupul o face mormântului lui. Cei drepti sunt puși foarte obosiți și epuizați în mormintele lor; însă ei nu vor învia așa. Ei intră în mormânt cu fruntea încrêțită, cu obraji scobiți, cu pielea zbârcită; ei se vor trezi în frumusețe și glorie. Omul bătrân se duce clătînându-se, sprijinit pe bastonul lui; paralicul merge într-acolo și tremură pe tot drumul lui; cel care șchiopătează, cel uscat, cel orb călătoresc întristați spre sala de dormit comună; dar ei nu vor învia încovoiați de vârstă, deformați sau bolnavi, ci tari, puternici, activi, minunați, nemuritori. Sămânța zbârcită, fără înfățișare și fără frumusețe, se va ridica din țărână ca floare frumoasă. O tulpină verde, foarte proaspătă și foarte tânără, va înmuguri acolo unde mai înainte era un bob uscat, palid.

Sfinții martiri au spus foarte corect, atunci când mădularele lor erau amputate: „Dăm cu bucurie aceste mădulare lui Dumnezeu înapoi, care ni le-a dat.” Mădularele noastre nu sunt ale noastre, pentru ca să le putem păstra sau pierde, nici un martiriu nu ni le poate răpi cu adevărat; căci dacă noi ne vom trezi având chipul lui Hristos, acesta nu va fi neputincios sau clătînându-se, ci plin de putere și tărie și mai frumos decât copiii oamenilor pământești. Iarna mormântului va face curând loc primăverii învierii și verii gloriei. Binecuvântată este moartea, deoarece ea corespunde tuturor scopurilor medicamentelor pentru această învelitoare muritoare și prin puterea divină ia de la noi cârpa carnală leproasă, ca să ne îmbrace în haina de nuntă care nu putrezește.

O remarcă nu trebuie să ne scape – aceasta nu este o dormitare cu vise. Somnul unor oameni este mai mult obositor decât înviorător. Gânduri nedorite fură patul de sub ei și îi aruncă pe tortură. Activitatea involuntară a sufletului ne împiedică uneori de a avea odihnă în somn. Dar nu așa este cu scumpii plecați. În acest somn al morții nu pot veni vise; ei nu simt nici teamă, atunci când se dezbracă pentru acest ultim pat, căci nici o fantomă, nici o viziune sau groază a nopții nu trebuie să le deranjeze pacea. Corpurile lor se odihnesc într-o ațipire profundă. Este realmente somn, așa cum Domnul îl dă, „căci El dă somn prietenilor Lui”.

La fel de puțin ar trebui să-l privim ca somn lipsit de speranță. Am văzut persoane dormind, care din cauza bolilor îndelungate au fost istovite și am spus: „Ochiul acesta niciodată nu se va deschide; el va trece dormind din timp în veșnicie”; am simțit că somnul era un preludiu la ațipeala veșnică și probabil va trece în aceasta. Dar aici nu este așa. Ei dorm un somn sănătos, care nu este adus asupra lor printr-o băutură ucigătoare sau printr-o boală cruntă, ei dorm, pentru ca să se scoale și nu ca să moară de moartea a doua. Ei dorm ca să se trezească – să se trezească într-o părtașie fericită, atunci când Salvatorul va sta pe pământ în ziua din urmă. Deci, dormiți mai departe, voi slujitori ai Domnului, căci dacă dormiți vă va fi mai bine.

Iubiți prieteni, nu ar trebui ca această imagine despre moarte ca somn să ne determine să n-o mai privim într-o lumină respingătoare? Știu, nu iubim să atingem cadavre; ne este teamă să

le atingem; unele persoane neînțelepte nu doresc să fie în aceeași casă cu un cadavru, cel puțin nu singur sau pe timpul nopții. Este groază legată cu ruinele casei noastre pământești. Ați simțit voi groază în prezența unui copil care doarme? Simțiți voi vreo groază în prezența mamei voastre care doarme sau a soțului sau a soției care dormitează? Ați simțit ca ceva îngrozitor să dați perdeaua la o parte de la pătuțul micuțului și să priviți la fața tânără, drăgălașă, atunci când ochii erau închiși într-un somn fericit? O, de ce să consideri îngrozitor să privești la fruntea credinciosului care doarme? Desigur, sunt vizibile însușiri ale putrezirii, care nu sunt plăcute firii; dar nu sunt ele urme ale vrăjmașului învins și semne că ceea ce este supus putrezirii este trecător, ca să facă loc la ceea ce nu este trecător? Nu mărturisesc tocmai aceste indicii, care desfigurează chipul, că cortul Chedarului înnegrit de fum va fi demontat, pentru ca perdelele lui Solomon să strălucească în locul lui și sufletul să locuiască acolo ca într-un cort frumos? O, nu priviți la cei care pleacă, ca și cum ar fi morți, ci vorbiți despre ei așa cum a vorbit Hristos despre prietenul Lui: „Lazăr, prietenul nostru, doarme”; lăsați urechile credinței voastre să-L audă pe Stăpânul spunând: „Mă duc ca să-l trezesc.” Nu priviți mormântul mai îngrozitor decât camera voastră de dormit.

În nici un caz să nu acceptați o astfel de idee despre moartea celor răscumpărați, ca să-i doriți înapoi. Ați dori voi, dacă prietenul vostru a avut mult timp dureri chinuitoare și în cele din urmă cade în somn, să-l zguduiți în patul lui, să-l treziți, ca să-i povestiți o poveste proastă? Nu, ați vegheat timp îndelungat și ați zis: „O, dacă ar putea să doarmă câtuși de puțin! Medicule, nu poți tu da puțin somn acestui trup sărman, torturat?” Și în cele din urmă ați zis: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pleoapele lui coboară, vorbiți încet; mergeți ușor, el doarme!” Și aproape că v-a fost frică, să puneți piciorul pe pardoseală, ca să nu-i întrerupeți somnul. Și după toată durerea, suferința, ispita și încercarea prietenilor voștri, doriți voi să-i treziți? Gândesc că mai degrabă veți spune: „Vă implor fiice ale Ierusalimului să nu-l mișcați sau să-l treziți, până când nu-I place lui Isus s-o facă; lăsați-l să doarmă, atâta timp cât este noapte; și apoi el se va trezi prin trâmbița îngerului și a glasului lui Dumnezeu în dimineața când soarele va răsări peste pământ”.

2. Dar textul ne oferă și o altă imagine. Moartea este asemănată cu un semănat. Pământul negru a fost arat; sămânța, care pare uscată, este pusă într-un coș, agricultorul iese și cu ambele mâini pline cu sămânță o împrăștie în dreapta și în stânga. Unde au căzut boabele? Au intrat în crăpăturile pământului. Brazdele vor fi curând grăpate și boabele vor dispărea.

Așa este cu noi. Trupurile noastre sunt ca acele boabe de grâu uscate. Nu este multă frumusețe într-un bob de grâu și nici în trupurile noastre. Realmente, Pavel le numește: „trupuri detestabile”. Moartea vine: noi o numim secerător – observați, eu o numesc semănător – și ea ia aceste trupuri ale noastre și le seamănă pretutindeni pe pământ. Mergeți în curtea bisericii și veți vedea ogorul ei; observați cât de des și-a semănat brazdele! Cât de aproape a pus rândurile unul de altul! Ce îngust este locul pe care l-a lăsat nearat! Noi spunem: ei sunt îngropați aici; eu spun: ei sunt semănați. Ei sunt morți, spunem noi; nu, eu spun, ei au fost puși în pământ – dar ei nu vor rămâne pentru totdeauna acolo. Într-un anumit sens trupurile sfinte ale celor drepti sunt moarte; „căci ceea ce tu semeni nu va deveni viu, numai dacă mai întâi moare”, dar nu este o moarte spre moarte, ci mai degrabă o moarte care conduce la viață.

Acel trup supus descompunerii nu mai este mort ca aceea sămânță care putrezește, pe care tu tocmai ai semănat-o în stratul de pământ, el va răsări în curând și vei vedea recolta. Noi pierdem din vedere pe cei care au plecat, căci trebuie să fie o înmormântare, căci cum altfel va putea sămânța să crească? Desigur, nu este un ton plăcut acel hruit al pământului care cade pe capacul sicriului: „pământ la pământ, țărână la țărână, cenușă la cenușă”, și la fel de puțin plăcut ar fi pentru agricultor să pună boabele în pământul înfundat, rece; însă eu cred că nici un agricultor nu plânge atunci când seamănă sămânța. Noi nu am auzit pe semănători gemând sau suspinând, atunci când împrăștie sămânța din coșurile lor; mai degrabă i-am auzit cântând un cântec de bucurie și am auzit că ei simțeau dinainte bucuria seceratului, atunci când mergeau de-a lungul brazdelor. I-ați văzut voi îmbrăcați în negru sau purtând hainele de doliu sumbre, în timp ce mergeau în lungul brazdelor gri ale pământului roditor? Suntem de acord că în sine nimic nu ar fi înțelept sau îmbucurător să îngropi boabele prețioase în brazdele de pământ moarte, dar privit în lumina recoltei, din cauza că trebuie să aibă loc o înmormântare și după aceea descompunerea și putrezirea, toate aceste urme de întristare se pierd și devin profeți ai bucuriei.

Trupul trebuie să devină hrana viermilor; el trebuie să se descompună în elementele lui de odinioară, căci „pământ ești și în pământ să te întorci”, dar aceasta nu mai este durerea noastră, căci „în Hristos, toți vor fi făcuți vii”. Noi nu vrem să fim îndurerați din cauza mirosului și descompunerii morții. Germenele de viață din bobul de grâu trebuie să înceapă să consume din hrana păstrată pentru el, trebuie să aibă loc un fel de descompunere; dar eu cred că nici un agricultor va plânge vreodată că sămânța, pe care el a pus-o în pământ, a descrescut și și-a pierdut forma inițială. El nu se întristează dacă i se spune că sămânța, pe care el a pus-o în pământ, va muri, ceea ce este necesar pentru creșterea ei viitoare, ci el se bucură având o speranță răbdătoare. De ce, voi, viermilor, să mă obligați să plâng? Și de ce, descompunere, să mă faci să suspin? Mai degrabă vreau să vă numesc frații mei și mama mea, căci întunericul vostru prietenos este numai o parte a drumului spre nemurire.

După semănarea putrezirii vine germinarea, și după câteva săptămâni agricultorul vede firul mic, verde, fiul vieții îngropate. La fel este și cu morții. Curând (și cât de curând nu știm) trebuie să vină germinarea. Vom vedea astfel că ei nu erau pierduți, ci au fost numai predați mormântului, fiind pregătiți pentru „răscumpărare”; puși pentru ca sufletele noastre să-i primească, când vom fi din nou uniți cu ei, într-o formă mai bună, mai nobilă. Dragi prieteni, dacă așa este moartea, dacă ea este numai un semănat, să încetăm atunci cu durerile lipsite de credință, lipsite de speranță, nechibzuite. „Grânarul este gol”, spune agricultorul. Da, dar el nu suspină din cauza aceasta; căci sămânța a fost pusă în pământ, pentru ca grânarul să fie umplut din nou. „Cercul familiar al nostru este frânt”, spui tu. Da, dar este numai frânt, pentru ca să fie format din nou. Tu ai pierdut un prieten drag: da, dar tu l-ai pierdut pe acest prieten numai pentru ca să-l regăsești, și tu vei găsi mai mult decât ai pierdut. Ei nu sunt pierduți; ei sunt semănați. Și așa cum „lumina este semănată pentru cei dreți”, la fel sunt semănați cei dreți pentru lumină.

II.

Nu vrem să rămânem mult timp la punctul acesta, ci să vă prezint repede pe al doilea, și anume legătura dintre învierea lui Hristos și învierea credincioșilor. Textul ne spune că Hristos este „cel dintâi rod al celor care au adormit.” Unii creștini se bucură foarte mult în speranța că ei ar putea „trăi și rămâne” până la venirea lui Hristos și astfel niciodată nu vor muri. Eu mărturisesc, că eu mă bucur foarte mult în speranța că Hristos va reveni, dar nădejdea ca niciodată să nu mor nu are nici o atracție pentru mine, căci mie mi se pare că cei care niciodată nu vor muri pierd un privilegiu mare; cel puțin înțelegerea noastră pare să fie așa, căci Hristos este „cel dintâi rod al celor care au adormit.” O, atunci este ceva binecuvântat să adormi, pentru ca Hristos să poată sta cu privire la noi în relația de cel dintâi rod. Cei care niciodată nu mor nu pot cunoaște atâta părtășie cu Hristos în moarte cât cunosc cei care au adormit în Hristos. În timp ce voi și eu, care simțim împunsătura săgeții morții, vom fi în stare să spunem în veșnicie: „Și eu am trecut prin mormânt. El a fost cu mine, atunci când am trecut prin valea umbrei morții; am cunoscut în propria mea persoană moartea și cunosc și o înviere, pe care voi, cei care niciodată nu muriți, o cunoașteți numai din auzire și povestire.” O, ferice de cei care mor. Cei care trăiesc, și supraviețuiesc, nu vor primi vreun privilegiu sau vreo onoare înaintea celor care au murit.

Dar ce se înțelege prin: Hristos este „cel dintâi rod”? Vă amintiți că era o sărbătoare a iudeilor, numită sărbătoarea celor dintâi roade, când se aduceau primii snopi de recoltă ca semn al întregului și mai întâi erau ridicați spre cer ca jertfă ridicată și apoi erau legănați încoace și încolo ca jertfă legănată și astfel erau închinat lui Dumnezeu ca semn al mulțumirii agriculturilor pentru recolta pe care Domnul a dat-o. Aceasta avea loc în prima zi a săptămânii. Vă amintiți că mai întâi era sărbătorit Paștele; după aceea venea un sabbat; după acesta venea sărbătoarea celor dintâi roade. Așa a murit Hristos în ziua de Paște; El, ca Mielul lui Dumnezeu sacrificat, ca Mielul de Paște al lui Dumnezeu, a murit exact în timpul Paștelui; ziua următoare era odihna de sabbat: de aceea trupul lui Hristos a rămas în mormânt; după aceea în dis de dimineața celei dintâi zile a săptămânii, înainte să fie lumină deplină, în timp ce soarele răsărea peste pământ, Isus S-a sculat – în dimineața sărbătorii celor dintâi roade; și astfel El este revelat ca Darul legănat binecuvântat, care premerge întreaga recoltă și o sfințește.

Dar credinciosul neinstruit mă roagă să explic mai exact aceasta. Preaiubiților, amintiți-vă că Hristos era primul care a înviat dintre morți. Voi îmi veți spune despre Enoh și Ilie. Noi răspundem, că ei niciodată nu au murit, ci au fost luați, pentru ca ei niciodată să nu vadă moartea. Îmi veți aminti de fiul văduvei, pe care Ilie l-a adus la viață, și de tânărul adus la viață de Elisei. Da, dar cazurile acestea nu fac parte din tema noastră. Ei au fost înviați, dar ei au murit iarăși. Toate exemplele din Vechiul Testament sunt numai restabiliri temporale, și la fel și cele din Noul Testament. În nici un caz, în afară de cel la lui Lazăr, unul dintre ei a fost deja înmormântat, așa că niciunul dintre ei nu a venit din mormânt; și chiar Lazăr a fost adus la viață numai pentru ca să moară; el avea numai un concediu față de mormânt; dar după trecerea timpului stabilit, trupul lui a fost predat păzitorilor rânduiți.

Hristos era Cel dintâi, care cu adevărat a înviat ca să nu mai moară. El conduce avangarda cavaleriei prin strâmtoarea întunecată, și fața Lui salută prima lumina ținuturilor cerului de cealaltă parte a întunericului. Oamenii admiră pe omul care a fost primul care a descoperit o țară nouă. Numele lui Columb răsună în urechile secolelor, deoarece el a fost primul care a mers peste marea furtunoasă pentru a câștiga o altă lume. O, apoi se cântă în cântări, sunați din trâmbițe până la marginile pământului – Hristos este cel dintâi care S-a reîntors din gâtlejul morții, ca să mărturisească despre nemurire și lumină.

El este și cel dintâi pentru faptul că dacă El a revenit din mormânt, El aduce după Sine în marș triumfal pe toți urmașii Lui. Știm din mitologia antică despre Hercule, că el s-a coborât în Hades și a scos de acolo pe prietenul lui. Deci, Hristos S-a dus acolo și nu i-a dat lui cerberus nici o fărâmitură, ci i-a tăiat capul. Ca un soare a strălucit El deodată peste noaptea morții și i-a împrăștiat întunericul. Ca Samson în Gaza, El a ridicat porțile morții și a îndepărtat zăvoarele mormântului. Ca David, El a eliberat turma Lui din gâtlejul leului, a apucat monstrul de barbă și l-a omorât. Ca Avraam, El S-a întors triumfător de la bătălia împăraților. Ca Moise, El a scos pe Israel din casa robiei. El a ieșit cu zece mii de ori zece mii cu mâna ridicată și cu braț întins. Cine este Acela care vine din țara întunericului – dintre morții mormântului? Cine este Acela, care duce după Sine captivi pe căpeteniile împărăției umbrei morții? Cine este Acela, așa de puternic și de măreț, că înaintea lui cad ziduri din diamant și porțile din față se sfărâmă? El este! El este! El este Același biruitor, care prima dată a venit din Edom, îmbrăcat în haine roșii din Bozra. Biruinței pe cruce îi urmează o biruință în mormânt. El, care a câștigat cerul pentru pământ, atunci când a murit, a câștigat cerul pentru morți, atunci când a coborât în mormânt. Lăsați să răsunе lauda Lui; vestiți biruințele Lui; lăsați cerul însuși să intoneze; El a luat „robia roabă”, a luat prada mormântului și a jefuit moartea de boldul ei. El este moartea morții și distrugătorul iadului.

Dar El este și Cel dintâi ca garanție. Cel dintâi rod era o garanție a recoltei. „De unde, o, tu, agricultorul, ai adus acești snopi?” „I-am adunat”, răspunde el, „de pe câmpurile cu lanuri de grâu clătinându-se.” „Este adevărat”, zice preotul, „recolta este bogată în anul acesta, și spicele sunt pline și multiple, căci snopii aceștia dau mărturie despre ea. De unde, o, Tu, putere divină, aduci acești snopi minunați, acest trup al Domnului nostru, așa de strălucitor și de minunat?” De unde îl aduci Tu, Duh al Domnului? Este vreo recoltă ca acești mulți snopi? „Ah, desigur”, spune învățătorul, „Acesta este numai Unul între mulți, Cel întâi-născut între mai mulți frați.” Știm foarte bine că trebuie să fie o recoltă minunată de ființe înviate și trupuri nemuritoare, deoarece Isus Hristos, îmbrăcat în nemurire și lumină, umblă printre fiii oamenilor ca Garant pentru toți ceilalți.

El era și Cel dintâi rod nu numai ca garanție, ci ca Locțiitor al întregului. Când cei dintâi snopi erau legănați înaintea lui Dumnezeu, aceasta era văzut ca și cum întreaga recoltă era adusă în Locul Preasfânt; ea era dedicată în întregime, sfințită în totalitate începând din ceasul acela. Așa a sfințit Hristos întreaga recoltă, atunci când a înviat din mormânt ca jertfă ridicată și în popor a mers între ucenicii Lui ca jertfă clătinată. Toți morții drepti erau înviați în El, în ceea ce privește ființa lor; toate mădularele alese ale trupului Său aveau o înviere, deoarece Capul lor S-a arătat ca „înviat cu adevărat”; și în afară de aceasta, ele toate erau dedicate și

sfințite pentru Dumnezeu, prin aceea că El ca Cel dintâi rod era sfințit pentru Cel Preaînalt. Triumfați, voi copii ai lui Dumnezeu, triumfați pentru aceasta! Voi sunteți astăzi înviați în Hristos. Noi nu îi vedem pe sfinți ca fiind înălțați deja în cer; vedem osemintele lor uscate pe câmp, și întrebăm: „Pot fi aceste oseminte uscate readuse la viață?” Dar noi Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii, din pricina morții pe care a suferit-o, și știm că El a înviat și șade la dreapta lui Dumnezeu, și prin credință simțim că El ca și Cap al nostru de legătură ne-a înviat împreună cu Sine și ne-a așezat în Ființa cerească în sine Însuși, căci El este Capul Adunării pus peste toate, trupul Lui, plinătatea Aceluia care umple totul în toate. Niciodată să nu te îndoiești, credinciosule, de învierea ta, căci cel de-al doilea Adam a fost eliberat din cătușele mormântului.

III.

Vrem să încheiem și să privim influența pe care o are asupra duhului nostru întreaga învățătură despre înviere și legătura lui Hristos cu ea.

Mai întâi, să luăm seama la sfințenia trupului nostru. „Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt?” Noi nu credem în biserici sfințite; considerăm un lucru foarte prostesc să se vorbească despre cărămizi și mortar sfințite; dar știm prin autoritatea Scripturii că trupul este sfânt – că trupul sfinților este la fel de real sfânt precum oamenii pretind că sunt bisericile lor și templul. Deci, fraților, dacă ochii noștri privesc spre deșertăciune, atunci noi am murdărit ferestrele casei lui Dumnezeu; dacă limbile noastre vorbesc ce este rău, nu am profanat noi porțile templului lui Dumnezeu? Să avem grijă ca picioarele noastre să nu ne ducă undeva unde Domnul nostru nu poate merge cu noi, pentru ca stâlpii casei noastre să nu devină pierzarea noastră, așa ca stâlpii vechiului templu filistean. Să luăm seama ca mâinile noastre să nu fie întinse spre nimic altceva, decât numai spre ceea ce este curat și plăcut, ca să nu profanăm vasele templului Domnului, așa cum a făcut Belșatar. Aceia care schimonosesc trupul, care urmăresc împodobirea lui, care caută mai mult sănătatea trupească decât curăția morală, uită țelul mai înalt al ființei lor; căci ce este de fapt frumusețea? Ce este drăgălășenia, pe care o poate da arta omenească? Vedeți acel craniu? „Duceți-l în camera doamnei și spuneți-i că dacă s-ar machia chiar cu machiaj de un țol grosime la urma urmei va primi aceeași culoare.” Și spuneți tuturor care acordă multă valoare drăgălășeniei și frumuseții – acea culoare mortuară, pe care o vor aduce viermii și pământul peste voi, este culoarea naturală a omului, și în cele din urmă așa va trebui să fie bronzați chiar și cei mai blonzi. Dar există și un alt fel de a îngriji de culoarea voastră: fiți atenți ca obrajii voștri să nu roșească niciodată din cauza rușinii, și ca mâinile voastre niciodată să nu fie negre de fapte rele, și carnea voastră niciodată să nu fie murdărită prin plăceri sau prin atingerea cu răul. „Vreți voi să luați mădulele lui Hristos și să faceți din ele mădule ale unei curve?”, spune apostolul Pavel, atunci când poruncește oamenilor să fie atenți ca trupurile lor să fie curate și inocente. Nu știți că chiar și carnea voastră, dacă sunteți creștini credincioși, a fost răscumpărată cu sângele lui Hristos, și că chiar și țărâna voastră are preț în ochii Lui?

Să privim lucrurile în această lumină și astfel prin Duhul Sfânt să fugim de păcat. Cum! Ochii aceștia, care într-o zi vor vedea pe „Împărat în frumusețea Lui”, să se desfăteze în deșertăciune? Buzele acestea, care vor intona cântări melodioase, „cântate de limbi înflăcărare

acolo sus”, să vorbească în chip ușuratic și nu ceea ce slujește spre zidire? Cum! Degetele acestea, care vor atinge harfele de aur, să consimtă să facă „tot felul de necurății și zgârcenii”? Nu, deoarece noi vom fi însoțitorii îngerilor și mai minunați decât ei, și că trupurile acestea vor fi făcute asemenea trupului lui Hristos, să le păstrăm curate, spălate cu apă curată prin Duhul Său, înnoite și păzite, ca să nu ne rătăcim în păcat.

Dar aici mai este un alt gând. Facem noi parte din aceia pentru care Hristos este ca Cel dintâi rod? Căci Hristos trebuie să învie mai întâi ca Cel dintâi rod, „după aceia cei care sunt ai lui Hristos, când El va veni.” Cum vor apărea atunci cei păcătoși?

Sunt două învieri: și „fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere, asupra lor moartea cealaltă nu are nici o putere.” Când Domnul va veni din cer cu trâmbița îngerului și glasul lui Dumnezeu, atunci cei morți în Hristos vor fi treziți deodată din somnul lor și vor fi duși la Dumnezeu ca marea recoltă, marele Rusalii, al cărei prim rod era învierea lui Hristos.

Ce se va întâmpla cu cei păcătoși? Ei vor putrezi în continuare în mormintele lor, viermele se va hrăni din ei; ei trebuie să fie cenușă sub picioarele sfinților; și în timp ce cei drepti umblă pe pământul acesta și vor savura o mie de ani de triumf pe scena luptei lor; în timp ce picioarele lui Hristos vor sta în timpul acela pe Muntele Măslinilor; în timp ce poporul Lui se va pleca înaintea Lui și împreună cu El vor domni triumfător peste creatura care odinioară era supusă deșertăciunii, trupurile moarte ale prigonitorilor lor păcătoși vor fi sub picioarele lor, și adânc în mormintele lor să putrezească acei împărați infami și căpetenii infame și mulțimea nepăsătoare și popoarele care nu L-au cunoscut pe Iahve și nu au vrut să fie ascultători de Fiul Lui. Ei au zis: „Să le rupem legăturile și să aruncăm departe de noi funiile Lor”. Și unde sunt ei acum? „Moartea îi roade, dar cei evlavioși vor domni în curând peste ei, și încăpățânarea lor va pieri, și ei vor trebui să rămână în iad.” Și ce urmează după aceea? Când strălucirea Împărăției de o mie de ani va trece, atunci va veni sfârșitul. Împăratul Se va așeza pe scaunul de judecată. El, Cel care a venit să domnească împreună cu poporul Său, va porunci deodată, șezând pe tronul Său, îngerului Său să anunțe ultima judecată. Atunci sufletele chinuite în iad vor veni din tofet împotriva voii lor, ca să se unească cu trupurile lor la fel de vinovate, și Acela care poate nimici trupul și sufletul în iad va zice: „Legați-i în snopi, ca să fie arși”. El va rosti sentința lor: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui.” O, de ați fi voi și eu printre cei care formează recolta și nu printre cei care fac parte din culesul viei. În Apocalipsa sunt numite două strângeri, așa cum vă amintiți. Recolta este strângerea celor drepti; ei sunt duși cu grijă în hambarul lui Dumnezeu. Culesul viei este strângerea celor păcătoși; ei vor fi aruncați în teascul mâniei Atotputernicului Dumnezeu, și ei vor fi zdrobiți, „până când din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor.”

Dar cum pot ști eu că fac parte din aceia al căror cel dintâi rod este Hristos? Așa: dacă Hristos a înviat pentru mine și eu am înviat în El, eu am murit în El. Suflete, crezi tu că Hristos a murit pentru tine? Ai tu parte de suferințele Lui? Ți pui tu speranța în durerile morții Sale? Te bazezi tu pe crucea Lui? Dacă da, atunci El, Cel care a murit pentru tine, a înviat și pentru tine, și tu ești o parte a celui aluat sfânt, al cărui început sfânt era Hristos. Ai murit și tu cu Hristos? Ești tu mort față de lume? Urăști tu lucrurile, pe care le-ai iubit odinioară? Ai fost tu

înțărcaț de vechile tale plăceri? Cauți tu ceva mai înalt și mai bun? Ah, dacă ai murit cu El, tu ai înviat cu El. Spune acum, vrei tu să fi una cu Hristos? Căci dacă ești una cu El în inimă, atunci tu vei fi una cu El în toate trofeele și gloriile Lui. Spui tu: „Nu, nu mă interesează Hristos”? Suflete! Suflete! Dacă mori având felul acesta de gândire, nu vei avea parte de întâia înviere; ci când vor învia cei păcătoși, atunci tu te vei trezi pentru a avea parte de „ocara și rușinea veșnică”.

Dar dacă în dimineața aceasta spui în inima ta: „Eu cred că Isus Hristos a înviat dintre morți, conform Scripturii, și eu îmi pun toată încrederea numai în El; El este întreaga mea mântuire și întreaga mea dorință”, atunci mergi în continuare așa pe drumul tău; tu „vei învia la sfârșitul zilelor”; tu îți vei avea partea cu aceia care au fost sfințiți; tu te vei bucura împreună cu El și vei șede veșnic la sărbătoarea nunții Sale. Dumnezeu să dea binecuvântarea pentru aceasta, din pricina lui Isus. Amin.